

סגן פונק, גרשון

גרשון, בן בלה ואברהם, נולד ביום כ"ח בסיון תש"ח (5.7.1948) ברמת-גן ולמד בבית-הספר היסודי "המרכז" ברמת-גן ובבית-הספר התיכון "טכניקום" בגבעתיים. גרשון היה תלמיד חרוץ ומילדותו התעניין בכל הקשור בתעופה. תחילה הטיס טיסנים קטנים, שבנה במו-ידיו ואת כל עתותיו הפנויות, בחורף ובקיץ, בשבתות ובימות-חול, הקדיש לתחביב זה. כשהיה בן שלוש-עשרה נרשם למועדון-התעופה על-שם "עמנואל" ברמת-גן וברבות הימים הדריך שם. כשהגיע לגיל שש-עשרה קיבל רשיון להטסת דאונים והחל לטוס בהם בכל עת. גרשון היה גם חבר בתנועת "הצופים" ובגדנ"ע-אוויר והיה חובב-ספרים מושבע. כן היה לו אוסף גדול של ספרים והוא בילה שעות בקריאה. תמיד היה חברותי, אהוד על חבריו, מוכן לעזור לזולת ובן נאמן להוריו ומסור למשפחתו. הכל זוכרים אותו כעלם חייכן, חסון ותמיר, בהיר עור ושיער.

גרשון גויס לצה"ל במחצית פברואר 1968 והתנדב לקורס-טיס. בגלל פגם גופני שנתגלה בעת הבדיקות הרפואיות נאלץ לעבור לחיל-החימוש. לאחר הטירונות ולאחר שהשלים קורס-נשקים, השתלם בקורס הכנה לקציני חימוש וסיים קורס קציני-חימוש. כיוון שאת חלומו הישן לא נטש, שב והתייצב לבדיקות רפואיות לקורס-טיס. הפעם נתקבל, סיים קורס טיס, השתלם בקורס מדריכי-טיסה והוצב לטייסת-קרב ואף הוענקה לו דרגת סגן. גרשון היה קצין טוב, יעיל, מוכשר ואהוד, הן כטייס בתפקידים מבצעיים, והן בהדרכה. בחוות-דעת כתבו עליו מפקדיו דברי שבח, כגון: "מבצע את המוטל עליו בסדר גמור, חברתי ומקובל". במלחמת יום הכיפורים השתתף גרשון בפעילות המבצעית בשמי החזית הדרומית. ביום כ"ב בתשרי תשל"ד (18.10.1973), בשובו ממשימת-תקיפה חשובה על קנטרה שבמצרים, נפגע מטוסו של גרשון והוא נהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בקרית-שאול. השאיר אחריו אישה, הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סרן.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "בלטו תכונותיו המיוחדות: שקט חיצוני ופנימי, הופעה בולטת, רמת-טיסה טובה ונכונות לצאת לכל משימה. במהלך המלחמה נודעה לתכונות אלו חשיבות מיוחדת, וחשוב היה לבחור תמיד את החזקים ברוחם למשימות הקשות והמסוכנות. לפיכך, כל אימת שנדרשו לי טייסים שניתן לסמוך על כושרם בביצוע משימות קשות ועל עוז-רוחם לעמוד בסכנות גדולות - היה סרן גרשון פונק ביניהם".

(דף זה חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

גרשון, בן בלה ואברהם, נולד ביום כ"ח בסיון תשל"ח (5.7.1948) ברמת-גן ולמד בבית-הספר היסודי "המרכז" ברמת-גן ובבית-הספר התיכון "סכניקום" בגבעתיים. גרשון היה תלמיד חרוץ ומילחום התעניין בכל הקשור בתנופת. תחילה הטיס סיסנים קטנים, שבנה במו-דיו ואת כל עתותיו הפנויות, בחורף ובקיץ, בשבתות ובימות-חול, הקדיש לתחביב זה. כשהיה בן שלוש-עשרה גרשם למערון-התעופה על-שם "עמנואל" ברמת-גן ובכרבות הימים הדרך שם. כשהגיע לגיל שש-עשרה קיבל רישון להססת דאונים והחל לטוס בהם בכל עת. גרשון היה גם חבר בתנועת "הצופים" ובגדל"ע-אוויר והיה חובב-ספרים מושבע. כן היה לו אוסף גדול של ספרים והוא בילה שעות בקריאה. תמיד היה חברות, אהוד על חבריו, מוכן לעזור לזולת וכן אמן להוריו ומסור למשפחתו. הכל זוכרים אותו כעלם חייכן, חסון ותמיר, בהיר עור ושעיר.

גרשון טיס לצה"ל במחצית פברואר 1968 והתנדב לקורס-טיס. בגלל פגם גופני שנתגלה בעת הבדיקות הרפואיות נאלץ לעבור לחיל-חימוש. לאחר הסירוסת ולאחר שהשלים קורס-מקיים, השתלם בקורס הכנה לקציני חימוש וסיים קורס קציני-חימוש.

כיוון שאת חלומו היטן לא נוטל, שב והתייצב לבדיקות רפואיות לקורס-טיס. הפעם נתקבל, סיים קורס טיס, השתלם בקורס מדריכי-טיסה והצבי לסיימת-קרב מאף הוענקה לו דרגת סגן. גרשון היה קצין טוב, יעיל, מוכשר ואהוד, הן כסיים בתפקידים מביעיים, והן בהדרכה. בחוות-דעת כתבו עליו מפקדיו דברי שכת, כגון: "מבצע את המוסל עליו בסדר גמור, חברתי ומקובל". במלחמת זום הכיפורים השתתף גרשון בפעילות המבצעית בשמי החזית הדרומית. ביום כ"ב בתשרי תשל"ד (18.10.1973), בשטבו משימת-תקיפה חשובה על קנטרה שבמצרים, נפגע מטוסו של גרשון והוא נהרג. הוא הובא למסחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בקרית-שאול. השאיר אחריו אישה, הורים ואחות. לאחר מפלו הועלה לדרגת סרן. במכתב תנחומים למשפחה הסכולה כתב מפקדו: "בלוטו תכונותיו המיוחדות שקם חימני ופנימי, הופעה בולטת, רמת-טיסה טובה ונכונות לצאת לכל משימה. במהלך המלחמה נדעה לתכונות אלו חשיבות מיוחדת, וחשוב היה לבחור תמיד את החזקים ברוחם למשימות הקשות והמסוכנות. לפיכך, כל אימת שדרשו לי טייסים שניתן לסמוך על כושרם בביצוע משימות קשות ועל עז-רוחם לעמוד בסכנות גדולות - היה סרן גרשון פונק ביניהם".

(מתוך מפעל ההצחה הממלכתי "זיכור" לזכר הנפלים במערכות ישראל)